

EZT NE!

A *Mai Nap* szerdai számában Nagy N. Péter, a Nemzeti Színház új bemutatójáról szólva a magyar kritikától mindmáig idegen mérlegelési szempontot is felhasználna az intézmény megítéléséhez. „Játssza a színház most — írja — egy MDF-es szerző darabját: *Csurka István*: Döglött aknák, s egy SZDSZ-hez tartozó szerző művét: *Eörsi István* Szophoklész-átiratát. S vajon mivel áll elő ebben az egyensúlyi helyzetben a Nemzeti első számú embere? Nos, Brechtel, aki, mint tudott, a háború után marxista meggyőződése okán az NDK-t választotta hazájául. Ezt ma aligha lehet olcsó népszerűséget hajhászó döntésnek mondani.”

Pontosan idézem a *Kaukázusi krétakör* előadását egyébként dícsérő cikkből a mondatokat; szó szerint és némileg ijedten. Mi lesz, ha — új módj — ezentúl nem (vagy nem csak) a szerző

darabját nézzük, hanem azt is, ki éppen melyik politikai csoportosuláshoz tartozik? Túl azon, hogy Csiszár Imre választásában nyilván nem az „egyensúlyi helyzet” kialakítása volt a cél, amikor történetesen Csurka meg *Eörsi* munkáját választotta vagy éppen *Brechtét*, bár ez a feltételezés, kultúráról szólva, maga is bántó; de hogy az esztétika köreibe is a pártcentrikus szemléletet vezessük be, az bizony túlzás. Sőt képtelenség! Hogy kire szavazott *Babits* Mihály, vagy hova állna egy mostani *Shakespeare*, meglehetősen idegen kritérium egy mű bírálatához; van tapasztalatunk, hová vezet, ha mégis ez történik. Maradjunk talán továbbra is a jól bevált (nemes) gyakorlatnál, hiszen soha nem az a lényeg, ecsém, milyen tagkönyv van a zsebedben, hanem, hogy hová mész?

Szabó György